Άσκηση Θάρρους

Χρύσα Γκοτζαμάνη

2020

ΑΘΗΝΑ

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Χρύσα Γκοτζαμάνη γεννήθηκε το 1973 στο Πράσινο Ευβοίας. Είναι στρατιωτικός και υπηρετεί στην Πολεμική Αεροπορία. Το 2017 παρακολούθησε το σεμινάριο δημιουργικής γραφής του ΕΚΠΑ. Βραβεύτηκε με έπαινο από την ΠΕΛ για διήγημα *«Έλα πάμε»*. Το σατιρικό ποίημα *«Νέα ράτσα»* απέσπασε το τρίτο βραβείο σε διαγωνισμό του ΕΠΟΚ.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6983500655
Email: chrisagotzamani@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και .Θανάση Τριαρίδη

***

Το θεατρικό έργο «Άσκηση Θάρρους» της *Χρύσας Γκοτζαμάνη* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Άσκηση Θάρρους

Πρόσωπα: Έλενα, Κατερίνα

Χώρος: Σαλόνι αστικού διαμερίσματος.

Περίληψη: Βλέπουμε δύο αδερφές μετά την κηδεία της μητέρας τους. Η Έλενα είναι γιατρός, τα τελευταία χρόνια φρόντιζε τους γονείς της. Η Κατερίνα είναι ηθοποιός ζει στο Παρίσι. Η Κατερίνα με τη μητέρα της για μια δεκαετία δεν είχαν συναντηθεί, είχαν μόνο μια τυπική τηλεφωνική επαφή και νιώθει άσχημα που δεν πρόλαβαν να αποκαταστήσουν τη σχέση τους.

Από το διάλογό των αδερφών φαίνεται πως η Λιλή ήταν μια αυταρχική γυναίκα που ήθελε να ελέγχει τις ζωές των παιδιών της. Σκαλίζοντας το παρελθόν βγαίνουν στην επιφάνεια πικρίες που έχουν συσσωρευτεί και μυστικά που αφορούν την προσωπική ζωή της Έλενας.

Μαθαίνουμε, πως η μητέρα τους αναγνωρίζοντας τα λάθη που είχαν φέρει τη σχέση της με την Κατερίνα σε αδιέξοδο και θέλοντας να εξιλεωθεί, αγόρασε ένα κτίριο προκειμένου να το μετατρέψει σε θεατρική σκηνή. Η Κατερίνα εξοργίζεται. Βρήκε ότι ήταν ένας έμμεσος τρόπος να επέμβει ξανά στη ζωή της. Εξάλλου αυτά που της έλειψαν, δεν αγοράζονται.

1η σκηνή

Βράδυ. Δύο γυναίκες γύρω στα σαράντα μπαίνουν στο σπίτι. Φοράνε μαύρα, η Έλενα ταγέρ η Κατερίνα κουστούμι βγάζουν τις γόβες τους και μισοξαπλώνουν στους καναπέδες.

Κατερίνα: Το κεφάλι μου πάει να σπάσει.

Έλενα: Και το δικό μου.

Κατερίνα: Μα παντού να σερβίρουν μπόμπες;

Έλενα: Τι μπόμπες, που ήπιες το Βόσπορο;

Κατερίνα: Τρία ποτά ήπια…

Έλενα: *(κοιτάζει το ρολόι της και τονίζει)* Τρία ποτά σε μια ώρα κι ένα μπουκάλι κονιάκ στο νεκροταφείο.

Κατερίνα: Αυτό ήταν νερωμένο.

Έλενα: Τότε γιατί το ήπιες;

Κατερίνα: (ναζιάρικα) Λόγω της ημέρας.

Έλενα: *(γελάει)* Α! λόγω της ημέρας… *(Σηκώνεται από τον καναπέ)* Η Μάσα είπε πως θα έκανε σούπα *(κατευθύνεται προς τα μέσα)* πάω να δω. *(Επιστρέφει κρατώντας έναν δίσκο με δυο μπολ, τον αφήνει στο τραπέζι του σαλονιού)* Τελικά μάς έφτιαξε ψαρόσουπα.

Κατερίνα: Ήθελα να είχαμε μια ευκαιρία να μιλήσουμε.

Έλενα: Είχατε.

Κατερίνα: Δεν περίμενα να πεθάνει στα καλά καθούμενα.

Έλενα: Είδες ανατροπές που έχει η ζωή;

Κατερίνα: Μα να φύγει έτσι;

Έλενα: Έτσι είναι το εγκεφαλικό. Μπαμ και κάτω.

Κατερίνα: Κι εσύ; Δεν έκανες τίποτα;

Έλενα: Εγώ; Τι να έκανα δηλαδή; Όταν με πήρε τηλέφωνο η Μάσα έτρεξα.

Κατερίνα: Εννοώ πριν… εξετάσεις…. Τέτοια…

Έλενα: Φυσικά οι εξετάσεις της ήταν απολύτως φυσιολογικές. (μένει λίγο σκεφτική) Με κατηγορείς για κάτι;

Κατερίνα: Όχι. Αλλά με κόρη γιατρό περιμένει κανείς μια φροντίδα παραπάνω.

Έλενα: Σίγουρα τη φρόντιζα περισσότερο από σένα.

Κατερίνα: Μην αρπάζεσαι, μια κουβέντα είπα.

Έλενα: Ευθεία βολή έριξες.

Κατερίνα: Ξεκόλλα….

Έλενα: Μα το Θεό δε σας κατάλαβα ποτέ εσάς τις δύο. Εσύ λες ήθελες να της μιλήσεις. Αυτή έλεγε της λείπεις….

Κατερίνα: Δεν είχα το θάρρος να της μιλήσω και όταν νόμισα ότι το βρήκα, έφυγε.

Έλενα: Δε το δέχομαι.

Κατερίνα: Τι εννοείς;

Έλενα: Ό,τι σε πονάει το βάζεις κάτω από το χαλάκι.

Κατερίνα: Όχι.

Έλενα: Ναι. Ήταν θέμα εγωισμού. Εσύ δεν είχες το θάρρος… Αυτή μόλις έβρισκε λίγο χρόνο θα πήγαινε στο Παρίσι …

Κατερίνα: Έτσι ήταν πάντα. Ποτέ δεν ήταν εδώ για μένα. Οι δουλειές της ήταν πιο σημαντικές, ακόμη και το χαρτάκι της ήταν σημαντικότερο *(αλλάζει τη φωνή της κοροϊδευτικά)* «Α! χρυσό μου ήρθες, βάλε να φας και θα σε δω μετά» το μετά δεν ερχόταν ποτέ.

Έλενα: Καλά… έτσι ήταν η μαμά… και με μένα το ίδιο έκανε.

Κατερίνα: Αλήθεια;

Έλενα: Απορείς; Στο ίδιο σπίτι δε μεγαλώσαμε;

Κατερίνα: Εννοώ …(*κομπιάζει)* εσύ ήσουν ήσυχη, υπάκουη, διάβαζες πολύ..., ήσουν η αγαπημένη της, δεν σε μάλωσε ποτέ, ενώ εμένα…

Έλενα: Αυτά δεν πρόλαβες να πεις; Ότι σε μάλωνε ενώ εμένα όχι; Έτσι θα κάνατε νέα αρχή;

Κατερίνα: Στο μυαλό μου είναι όλα τόσο μπερδεμένα. Δηλαδή όχι… ξεκάθαρα είναι, δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω.

Έλενα: Τρικυμία εν κρανίω το λένε αυτό.

Κατερίνα: Ευχαριστώ.

Ακούγεται κουδούνισμα από κινητό τηλέφωνο, η Κατερίνα το ψάχνει στην τσάντα της, όταν το βρίσκει έχει πια σταματήσει.

Κατερίνα: Ο Ολιβιέ ήταν, θα τον πάρω μετά.

Έλενα: Πω πω η μουλάρα ξεχάστηκα, τι κάνουν; Ο Πωλ πώς είναι;

Κατερίνα: Καλά, καλά είναι. Ειδικά τώρα που δεν είμαι στα πόδια τους, να λέω όχι σε ηλεκτρονικά και junk food.

Έλενα: Πόσο μού έχεις λείψει.

Της πετάει ένα μαξιλαράκι από τον καναπέ και ταυτόχρονα σηκώνεται πάει δίπλα της και αγκαλιάζονται.

Κατερίνα: Κι εμένα.

Έλενα: Έχεις να έρθεις από τη κηδεία του μπαμπά…

Κατερίνα: Στην Αθήνα; Ναι.

Έλενα: Δηλαδή αυτά τα δέκα χρόνια έχουμε βρεθεί τέσσερις φορές όλες κι όλες;

Κατερίνα: Ακούγεται φρικτό, αλλά όταν έφυγα ορκίστηκα να μην γυρίσω πίσω...

Έλενα: Ξέρω καλά, σ' αγαπούσε και καμάρωνε για σένα ...

Κατερίνα: Όχι. Όχι αυτό είναι ψέμα, για σένα καυχιόταν που είσαι γιατρός.

Έλενα: Άκου που σου λέω. Έλιωνε όταν μίλαγε για σένα και τον Πωλ.

Κατερίνα: Τι ήξερε για μας;

Έλενα: Πως τι ήξερε;

Κατερίνα: Με εξαίρεση τα γενέθλιά μας δε μου τηλεφώνησε ούτε μια φορά. Μόνο εγώ την έπαιρνα.

Έλενα: Δεν σε πιστεύω.

Κατερίνα: Τι λόγο έχω να σου πω ψέματα;

Έλενα: Δεν ξέρω. Στο τηλέφωνο τι λέγατε;

Κατερίνα: Μου μιλούσε για τα προβλήματά της.

Έλενα: Η ασθένεια του μπαμπά την είχε καταβάλει ήθελε να τα πει.

Κατερίνα: Μόνο για τον εαυτό της μιλούσε.

Έλενα: Τότε πώς ήξερε;

Κατερίνα: Μάλλον από σένα…

Έλενα: Από μένα από σένα… έπρεπε να άκουγες τι έλεγε στις άλλες…

Κατερίνα: Πως γίνεται;

Έλενα: Ήταν πολύ περήφανη για σας και της λείπατε.

Κατερίνα: Με δουλεύεις; Τον Πωλ τον γνώριζε μόνο από φωτογραφίες και βιντεάκια. Γιατί δεν ήρθε έστω μια φορά να μας δει; Παλιά πεταγόταν στο Παρίσι να ενημερωθεί για τις τάσεις της μόδας. Γιατί δεν ξανάρθε; Είχε γυρίσει τον μισό πλανήτη.

Έλενα: Τα DVD με τις παραστάσεις σου, με έβαζε να τα αντιγράφω και τα μοίραζε στις φιλενάδες της, ασχέτως που δεν καταλάβαιναν λέξη, αυτές σε θαυμάζανε για το στυλ σου και αυτή έλεγε, «Φως φανάρι, από μένα το πήρε το ταλέντο»

Κατερίνα: Αυτό το πιστεύω κι εγώ, ήτανε μεγάλη θεατρίνα.

Έλενα: Αγαπούσε πολύ το θέατρο, ίσως το 'χε απωθημένο...

Κατερίνα: *(με θυμό)* Θέλεις και τα λες; Με έδιωξε από το σπίτι μόλις της ανακοίνωσα ότι πέτυχα στις εξετάσεις του Εθνικού και θα παρατήσω την Αρχιτεκτονική.

Έλενα: Το θυμάμαι. Είπε θα βρομίσει το χνώτο σου απ' την πείνα, γιατί με το δρόμο που διάλεξες ή πουτάνα θα γίνεις, ή άνεργη.

Κατερίνα: Ούτε πουτάνα έγινα, ούτε άνεργη έμεινα.

Έλενα: Πείνασες όμως.

Κατερίνα: Πείνασα στη σχολή γιατί ό,τι λεφτά μου έδινε κρυφά ο μπαμπάς τα κράταγα για ποτά και τσιγάρα.

Έλενα: *(γελάει)* Θυμάμαι τότε που είχες ξεμείνει εντελώς από χρήματα και στο σπίτι σου...

Κατερίνα: Ποιο σπίτι; Το πλυσταριό της γιαγιάς…

Έλενα: Τέλος πάντων στο πλυσταριό είχες μόνο all bran…

Κατερίνα: Α ναι, τότε που έτρωγα all bran με νερό και δεν προλάβαινα να πηγαίνω τουαλέτα, τρομερή δίαιτα, μήπως να την ξαναρχίσω;

Έλενα: (την κοιτάζει αυστηρά) Μαζέψου.

Κατερίνα: Τελείωσα με Άριστα… την ημέρα της αποφοίτησης τους έδωσε συγχαρητήρια ο Διευθυντής του Εθνικού. Καταλαβαίνεις; Ο Διευθυντής του Εθνικού και τι μου είπε; Ότι το έκανε για να με πηδήξει. (με αγανάκτηση) Άκου να με πηδήξει…

Έλενα: Τα θέματα ηθικής ήταν πολύ ψηλά για τη μαμά, ακόμα και τώρα ασυναίσθητα προσέχω πώς θα καθίσω μη φανεί το εσώρουχό μου.

Κατερίνα: Εμένα πάλι δε με νοιάζει και να φανεί.

Έλενα: Νομίζω ότι αν έπαιρνες το πτυχίο σου και πήγαινες μετά σε δραματική σχολή δεν θα ήταν τόσο αρνητική.

Κατερίνα: Έχει καμία σημασία;

Έλενα: Όχι.

Κατερίνα: Το πρόβλημα είναι πώς νιώθω εγώ... Δεν με αγάπησε... Δεν με αποδέχτηκε ποτέ…

Έλενα: Αυτό μην το ξαναπείς. Μας αγαπούσε.

Κατερίνα: Δεν νοιαζότανε για μας, αλλά για την εικόνα που βγάζαμε προς τα έξω. Την άριστη την κανάκευε, την ατίθαση προσπαθούσε να την συμμορφώσει.

Έλενα: Πήραμε αγάπη, μας φρόντιζε, δεν μας έλειψε τίποτα...

Κατερίνα: Πήραμε κούκλες και φορέματα. Μια ζωή προσπαθούσα να αποδείξω ότι αξίζω.

Έλενα: Πάντα υπερβολική.

Κατερίνα: Είναι οδυνηρό για να σε εκτιμήσουν, να προσπαθείς να κάνεις πράγματα που αρέσουν στους άλλους. Ταπεινωτικό.

Έλενα: Έβλεπε τα πράγματα σαν γονιός.

Κατερίνα: Ήθελε να είμαστε όπως μας φανταζόταν.

Έλενα: Μια καθώς πρέπει οικογένεια.

Κατερίνα: Θυμάσαι τα καλοκαίρια στο χωριό που μας έβαζε να κεντάμε;

Έλενα: Εννοείς τότε που κένταγα για δυο, για να παίξεις κρυφά ποδόσφαιρο;

Κατερίνα: Καμιά φορά.

Έλενα: Συνέχεια.

Κατερίνα: Σιχαινόμουν κεντήματα και κούκλες. Αγαπούσα το ποδόσφαιρο.

Έλενα: Θυμάμαι τη μέρα που η γειτόνισσα είπε στη γιαγιά: «αυτή η μικρή σερνίκα παίζει μπάλα, το ξέρει η μάνα της;», «εσένα τι σε νοιάζει κυρά Λένη;» «εγώ το λέω για να μη σας κουβεντιάζει ο κόσμος», η μαμά την άκουσε... καημενούλα τι ξύλο έφαγες εκείνη την ημέρα…

Κατερίνα: Ακόμα γελάω με την φρίκη που είχε το πρόσωπο της όταν με χτυπούσε και έλεγε «σερνίκα, σερνίκα». Ξαφνικά με αφήνει, γυρνάει στο μπαμπά, «τι είναι η σερνίκα Παύλο;» Και κείνος ατάραχος, «το θηλυκό που μοιάζει με αρσενικό σερνικοθήλυκο που λένε».

Έλενα: Ήταν η τυχερή σας μέρα, εσένα που δεν σε σκότωσε και αυτή που δεν έπαθε εγκεφαλικό. (γέλια)

Κατερίνα: Μετά τη σχολή…

Έλενα: Μετά τη σχολή, η σχέση σας είχε αποκατασταθεί.

Κατερίνα: Πίστευα πως είχαμε έρθει κοντά

Έλενα: Όλο για σένα και τις παραστάσεις μιλούσε.

Κατερίνα: Έπαιρνα μικρούς ρόλους...

Έλενα: Ήταν ενθουσιασμένη.

Κατερίνα: Έμενε στη βιτρίνα.

Έλενα: Έπαιρνες καλές κριτικές.

Κατερίνα: Αυτό της έφτανε. Εκείνη την εποχή ήμουν με τον Γιάννη, τον θυμάσαι;

Έλενα: Δε χάνω ποτέ τις παραστάσεις του, είναι εξαιρετικός, στις φίλες μου λέω, αυτός ήταν γκόμενος της αδερφής μου.

Κατερίνα:. (γελώντας) Βλαμμένη. Όταν χωρίσαμε διαλύθηκα, της έλεγα ότι πονάω, με κοίταζε ψυχρά, τη ρώτησα «μ' αγαπάς;», «τι ερώτηση είναι αυτή;» «πες το θέλω να τ' ακούσω». «Εεε σ' αγαπάω παιδί μου», είπε με τα χίλια ζόρια. Αυτή η φράση με στοιχειώνει.

Έλενα: Ούτε σε μένα το είπε.

Κατερίνα: Και δεν σε πείραζε;

Έλενα: Όχι δεν το σκέφτηκα.

Κατερίνα: Εγώ θέλω να το ακούω.

Έλενα: Σ' αγαπάω

Κατερίνα: Αϊ στο διάολο. Ήμουν μόνη, εσύ με τις σπουδές σου, η παρέα μου άντε γεια…

Έλενα: Πρέπει να πέρασες δύσκολες ώρες…

Κατερίνα: Τη μέρα εκείνη μίλησα στον μπαμπά, άκουγε με προσοχή, στο τέλος μου είπε «σ' αγαπάει, δεν στο δείχνει να μην την εκμεταλλευτείς».

Έλενα: Οι πάσχοντες από Alzheimer στο αρχικό στάδιο έχουν στιγμές διαύγειας.

Κατερίνα: Κατάλαβες; Να μη την εκμεταλλευτώ.

Έλενα: Η απάντησή του μοιάζει λογική αν σκεφτείς τον τρόπο που μας μεγάλωσαν.

Κατερίνα: Μας μεγάλωσε. Ο μπαμπάς έκανε ότι του έλεγε.

Έλενα: Γιατί δε μου είχες πει τίποτα για όσα ένιωθες;

Κατερίνα: Τι θα άλλαζε; Θα τη μάλωνες;

Έλενα: Δε θα τολμούσα ποτέ.

Κατερίνα: Ήθελε να επεμβαίνει στις ζωές μας.

Έλενα: Φρόντιζε την οικογένειά της.

Κατερίνα: Είσαι τυφλή. Θα σου πω για την υιοθεσία. Της τηλεφωνώ όλο χαρά, «εγκρίθηκε η αίτηση, θα μου δώσουν τον Πωλ». «Δεν το λυπάσαι το άμοιρο

ζωντανό; Ξέρεις πόση φροντίδα θέλει ένας σκύλος; Το πιο απλό σου λέω, με τη ζωή που κάνεις πότε θα το βγάζεις για κατούρημα»; «Δεν κατάλαβες, δεν πήρα κουτάβι, παιδί υιοθέτησα». «Ω συμφορά του, δεν του 'ψτανε η ορφάνια του! Τι είναι το παιδί, παιδάκι μου; Τσάντα; Την πήρες, τη βαρέθηκες, την πέταξες; Το παιδί έχει ευθύνες, ή νομίζεις θα μου το φορτώσεις, εγώ φροντίζω τον πατέρα σου δεν έχω χρόνο για ξένο παιδί». Καταλαβαίνεις, με είχε για άχρηστη.

Έλενα: Αρχικά ήταν πολύ ανήσυχη, στην πορεία άλλαξε, έλεγε τι καλά που τον μεγαλώνεις.

Κατερίνα : Έπρεπε να περάσουν χρόνια...

Έλενα: Έβλεπε τα βιντεάκια και τρελαινόταν, «κοίτα το άτιμο, καλέ μια σταλιά και μιλάει δυο γλώσσες, άσε το νάζι, αν δεν ήταν μαυρούλι θα έλεγα, μπα, μούσι η υιοθεσία. Αυτή το γέννησε», καμάρωνε.

Κατερίνα: Λάτρεψα τον Πωλ με την πρώτη ματιά. Όταν έσφιξε τον δείκτη μου στην παλάμη του, ήταν για μένα η θερμότερη αγκαλιά του κόσμου.

Έλενα: Μμμ... Ο γλυκός μου.

Κατερίνα: Είναι ασυγχώρητη, το παιδί σου το αγαπάς άνευ όρων όχι υπό προϋποθέσεις.

Έλενα: Μου έλεγε για τη βάφτιση…

Κατερίνα: Κι εμένα.

Έλενα: Μου 'λεγε, «τ' έσωσε απ' την ορφάνια, γιατί δε το βαφτίζει να σωθεί κι η ψυχή του;»

Κατερίνα: Όταν δεν πέρναγε το δικό της θυμόταν τον Θεό.

Έλενα: Και συ γιατί δεν τον βάφτισες; Για να της πας κόντρα;

Κατερίνα: Αν θέλει ας το αποφασίσει μόνος του, όχι για το folklore της γιαγιάς του.

Έλενα: Αυτό το πείσμα σου.

Κατερίνα: Θέλω να ορίζω τη ζωή μου και με λέτε αντιδραστική.

Έλενα: Δεν είσαι;

Χτυπάει το κινητό της Κατερίνας, το σηκώνει, μιλάει Γαλλικά, στο μεταξύ η Έλενα παίρνει το μπολ με τη σούπα και αρχίζει να τρώει.

Κατερίνα: Ο Ολιβιέ …

Έλενα: Άσε τον Ολιβιέ και ξεκίνα να τρως …

Κατερίνα: Το στομάχι μου είναι κόμπος...

Έλενα: Φάε να πάρεις παυσίπονο...

Κατερίνα: Πέρασε ο πονοκέφαλος, παυσίλυπο έχεις;

Έλενα: Έχω, αλλά ούτε αυτό το παίρνουμε νηστικοί.

Η Κατερίνα παίρνει το άλλο μπολ, το κοιτάζει, τρώει ανόρεχτα μια κουταλιά και το αφήνει.

Έλενα: Τι κάνει ο Ολιβιέ;

Κατερίνα: Καλά.

Έλενα: Με τη δουλειά του;

Κατερίνα: Μια χαρά

Έλενα: Ξέρω τόσα λίγα πράγματα για σένα.

Κατερίνα: Και 'γω το ίδιο.

Έλενα: Συνειδητοποιώ την απόσταση ανάμεσά μας…

Κατερίνα: Λογικό δεν είναι;

Έλενα: *(διστακτικά)* Θααα, οοο…

Κατερίνα: *(την διακόπτει)* Έλα … μη το φέρνεις γύρω γύρω, πες το.

Έλενα: Γιατί είσαι με τον Ολιβιέ;

Κατερίνα: Είναι ο σύντροφός μου.

Έλενα: Το ξέρω. Άλλο ρώτησα

Κατερίνα: Τι ερώτηση είναι αυτή;

Έλενα: Από ενδιαφέρον.

Κατερίνα: Είναι παράξενη ερώτηση.

Έλενα: Για ποιους λόγους είσαι μαζί του;

Κατερίνα: Είμαστε ζευγάρι.

Έλενα: Είναι περίεργη η στάση σου.

Κατερίνα: Δηλαδή;

Έλενα: Να, με το τηλέφωνο.

Κατερίνα: Το τηλέφωνο;

Έλενα: Ναι. Τη μια «θα τον πάρω μετά», την άλλη το κλείνεις σε δυο λεπτά…

Κατερίνα: *(καχύποπτα)* Κρυφάκουγες;

Έλενα: (*θιγμένη)* Όχι βέβαια.

Κατερίνα: Τι ήθελες ν' ακούσεις;

Έλενα: Δεν ξέρω, αλλά μου δημιούργησες μια αίσθηση… σα να βιαζόσουν να ξεμπερδέψεις.

Κατερίνα: Λάθος! Εντελώς λάθος!

Έλενα: Μακάρι. Πες μου για σας λοιπόν.

Κατερίνα: Με τον Ολιβιέ είμαι καλά, με αγαπάει, μου το δείχνει, μου το λέει χωρίς να το ζητάω. Είναι ο πρώτος που με σεβάστηκε, με πίστεψε, μετά άρχισα να πιστεύω και 'γω σε μένα.

Έλενα: Κοριτσάκι μου γιατί τόσο χαμηλή αυτοεκτίμηση; Έχεις τα πάντα, μυαλό, ταλέντο…

Κατερίνα: Μη συνεχίζεις, είμαι εντάξει τώρα, έχω βρει τις ισορροπίες μου.

Παύση.

Η Έλενα είναι σκεφτική.

Έλενα: Είπες ότι είσαι μαζί του *(τονίζει τις λέξεις)* επειδή σ' αγαπάει;

Κατερίνα: *(Κομπιάζει)* Ναι... εεεμ.... Όχι..... δηλαδή, έτσι ξεκίνησε, κοντά του ένιωσα ζεστασιά, φροντίδα, έχει απίστευτο χιούμορ…

Έλενα: Αυτό μου ακούγεται μίζερο και συμφεροντολογικό, αν δεν είναι αμοιβαία τα αισθήματα απλά τον κοροϊδεύεις.

Κατερίνα: *(αμυντικά και με κάποια ένταση στη φωνή)* Δεν τον κοροϊδεύω και μη βιάζεσαι να βγάλεις συμπεράσματα.

Έλενα: Η άποψη μου είναι, ότι δε μένουμε με κάποιον γι' αυτά που νοιώθει αυτός, αλλά κυρίως γι' αυτά που νιώθουμε εμείς.

Κατερίνα: Σου είπα έτσι ξεκίνησε, είναι μοναδικός σύντροφος και υπέροχος μπαμπάς για τον Πωλ.

Έλενα: Με εκπλήσσεις, πού είναι ο τσαμπουκάς; Πού είναι το ελεύθερο πνεύμα, όταν κάνεις τέτοιους συμβιβασμούς;

Κατερίνα: Δεν κάνω συμβιβασμούς παράτα με.

Η Κατερίνα τσαντισμένη σηκώνεται από τον καναπέ η Έλενα την πιάνει από το χέρι.

Έλενα: *(στοργικά)* Κοίτα με στα μάτια. Σήμερα λέμε αλήθειες.

Κατερίνα: *(ξανακάθεται)* Είχα βαρεθεί τις αδιέξοδες σχέσεις. Να μπλέκω με αγόρια πιο ανασφαλή από μένα, που έρχονταν μαζί μου γιατί είχα κάποια αναγνωρισιμότητα ή ακόμα χειρότερα, να πέφτω στα πατώματα κι ο άλλος να με γράφει. Είχα κουραστεί. Με τον Ολιβιέ ήταν αλλιώς, με αγάπησε γι' αυτό ακριβώς που ήμουν, όχι για την εικόνα μου.

Έλενα: Κατ' αρχάς είσαι δώδεκα χρόνια νεότερή του και κούκλα, οπότε μη μου λες δεν έπαιξε ρόλο η εικόνα.

Κατερίνα: Σιγά την κούκλα…

Έλενα: Το αφήνω αυτό, για σένα πες μου για τα δικά σου αισθήματα.

Κατερίνα: Δεν μου είναι εύκολο να μιλάω γι' αυτά.

Έλενα: Έλα τώρα…

Κατερίνα: Τι να σου πω;

Έλενα: Είστε ζευγάρι επειδή απλά αυτός σε λατρεύει;

Κατερίνα: Καμία σχέση…

Έλενα: Ξέρεις τι κατάλαβα;

Κατερίνα: Για πες;

Έλενα: Είσαι ... λυπάμαι που το λέω, αλλά αν μένεις μαζί του από το φόβο της μοναξιάς, επειδή είναι καλός πατέρας, ίσως ακόμα ακόμα επειδή έχει λεφτά, είσαι δυστυχισμένη. Συγνώμη αν ακούγομαι σκληρή αλλά αυτή είναι η αλήθεια.

Κατερίνα: Μιλάς από πείρα;

Έλενα: Μη γίνεσαι πικρόχολη δεν σου πάει αυτός ο ρόλος

Κατερίνα: Έχω γίνει πολύ καλή στους κόντρα ρόλους.

Έλενα: Είμαι μόνη από επιλογή, δεν με τρομάζει η μοναξιά. Ξέρω τι θέλω, τι μπορώ να δώσω, πού μπορώ να κάνω υποχωρήσεις, όταν το βρω θα κάνω σχέση αλλιώς περνάω μια χαρά.

Κατερίνα: *(σιγοτραγουδάει ειρωνικά)* Δε σ' έχω ανάγκη ευτυχώς μου είσαι πλέον περιττός.

Έλενα: Αστειάκι; Το θέμα είσαι εσύ, που εξακολουθείς να ζεις σε λαβύρινθο, μίλα, βγάλτα από μέσα σου. Αν υπήρχαν αδιέξοδα και λάθη στη σχέση σου με τη μαμά αυτό πια δεν αλλάζει, το θέμα είναι τι γίνεται τώρα στη ζωή σου.

Κατερίνα: Η ζωή μου έχει μπει σε τάξη, είμαι με κάποιον που εκτιμάω και σέβομαι. Είναι σύντροφος και κολλητός. *(σηκώνεται)* Ουφ… Δεν μπορώ να μιλάω για αυτά έτσι. Ίσως αν πιω κάτι...*(κατευθύνεται προς το μπαρ)*

Έλενα: *(με απορία)* Κι άλλο;

Κατερίνα: Λίγο, ένα δακτυλάκι

Έλενα: *(κοφτά)* Καθόλου.

Κατερίνα: Ρε πού έμπλεξα… τι ξενέρωτη που είσαι γαμώτο.

Έλενα: Έχεις πιει ήδη πάρα πολύ.

Κατερίνα: Αυτό έχει εξατμιστεί τόση ώρα.

Έλενα: Τη σούπα σου ούτε που την άγγιξες.

Κατερίνα: Δεν πεινάω.

Έλενα: Θεονήστικη και αναστατωμένη; Κατευθείαν για τα επείγοντα του εφημερεύοντος νοσοκομείου και άντε μετά να εξηγώ στους συναδέλφους πώς ξεράθηκε η αδερφή μου.

Κατερίνα: Εντάξει κυρία Λογική.

Έλενα: Δε μας χέζεις κυρία Ευαισθησία.

Γελάνε δυνατά και οι δύο.

Η Έλενα ανοίγει την αγκαλιά της η Κατερίνα πάει και κουλουριάζεται σαν μωρό στα πόδια της, η Έλενα της χαϊδεύει το κεφάλι.

Κατερίνα: Όχι, όχι, τον Ολιβιέ τον αγαπάω, μπορεί να μην τον ερωτεύτηκα με την πρώτη ματιά, όταν με πρωτοάγγιξε, να μην έλιωσα, αλλά έχω υπάρξει με άντρες που έπαιρνα φωτιά και στο τέλος έβγαινα κάρβουνο. Η σχέση μας είναι βαθιά, θαυμάζει ο ένας τον άλλον, υπάρχει ειλικρίνεια. Βλέπουμε τα πράγματα με τον ίδιο τρόπο, είναι αφοσιωμένος σε μένα και τον Πωλ, τι άλλο να ζητήσω;

Έλενα: Ας πούμε το να είναι χλιαρός στο κρεβάτι δεν είναι σημαντικό; Τι θα κάνεις θα βρεις κάποιον να σου καλύψει το κενό;

Κατερίνα: Δεν είπα ότι είναι χλιαρός, είπα ότι είχα θερμότερους εραστές και τσουρουφλίστηκα. Δεν περίμενα από σένα που είσαι ορθολογίστρια να έχεις τέτοιες απόψεις περί έρωτος...

Έλενα: …και άλλων δαιμονίων; *(γελάει)*

Κατερίνα: Ειδικά δαιμονίων.

Έλενα: *(συγκαταβατικά)* Αν έχεις βρει το σύντροφο της ζωή σου είναι πολύ σπουδαίο.

Κατερίνα: *(κοφτά)* Τον έχω.

Έλενα: Μπράβο. Χαίρομαι.

Κατερίνα: Ποια ήταν αυτή στο μπαράκι;

Έλενα: Ποια λες;

Κατερίνα: Την κοκκινομάλλα, που όταν σου μίλησε, μού γύρισες την πλάτη.

Έλενα: *(κοφτά)* Μια γνωστή.

Κατερίνα: Από τη δουλειά;

Έλενα: *(στον ίδιο τόνο)* Απ' το γυμναστήριο γνωριζόμαστε.

Κατερίνα: Πολύ εντυπωσιακή.

Έλενα: *(αδιάφορα)* Ναι.

Σκοτάδι.

2η Σκηνή

Την επομένη το πρωί, η Κατερίνα έχει σηκωθεί πρώτη, φοράει ακόμα τις πιτζάμες κρατάει μια κούπα καφέ στο χέρι και χαζεύει τις κορνίζες πάνω στον μπουφέ. Παίρνει μια τη φέρνει κοντά στο πρόσωπο της. Ακούει την Έλενα να μπαίνει, γυρίζει.

Κατερίνα: Κοίτα γύρω σου…

Έλενα: *(η Έλενα κοιτάζει γύρω της, κουνάει το κεφάλι τη με απορία)* Τι;

Κατερίνα: Πού είμαι;

Έλενα: Δεν έχεις ξεμεθύσει ακόμη;

Κατερίνα: Εννοώ στον χώρο.

Έλενα: Παιδί μου είσαι μαστουρωμένη;

Κατερίνα: *(γελάει)* Υπάρχω πουθενά; *(δείχνει με το χέρι της προς τον μπουφέ).*

Έλενα: *(η Έλενα την τσιμπάει)* Υπάρχεις. Εδώ!

Κατερίνα: *(αναπηδά)* Ααακου, είσαι καλά;

Έλενα: Το ίδιο αναρωτιέμαι και γω.

Κατερίνα: Είσαι βλαμμένη.

Έλενα: Κοίτα ποιος μιλάει.

Κατερίνα: Εννοώ, στο σαλόνι υπάρχει πουθενά καμία φωτογραφία μου;

Έλενα: *(κοιτάζει προς τον μπουφέ)* Δεν καταλαβαίνω πού το πας.

Κατερίνα: Οι γονείς έχουν φωτογραφίες των παιδιών τους.

Έλενα: Οι τοίχοι στο δωμάτιό σου είναι γεμάτοι.

Κατερίνα: *(έντονα)* Εδώ. Στο σαλόνι.

Έλενα: Μέχρι αποκόμματα από περιοδικά έχει κορνιζάρει.

Κατερίνα: Αυτό είναι κολλάζ της Μάσα.

Έλενα: Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω.

Κατερίνα: *(με παράπονο)* Οι γονείς έχουν φωτογραφίες των παιδιών τους.

Έλενα: Χριστέ μου, τι ματαιοδοξία. Ένα ολόκληρο δωμάτιο γεμάτο φωτογραφίες κι εσύ...

Κατερίνα: Εδώ. Εκεί δεν μπαίνει κανείς.

Έλενα: Ε, εδώ δεν έχει.

Κατερίνα: Έχει όμως από την ορκωμοσία σου.

Έλενα: Τι μικροπρέπεια. Ειλικρινά δηλαδή.

Κατερίνα: Του Πωλ; Πού είναι του Πωλ;

Έλενα: Τελικά είσαι Κατίνα.

Κατερίνα: *(ειρωνικά)* Έχεις δίκιο, είμαι. Εξάλλου δεν υπάρχει χώρος, ο μπουφές είναι γεμάτος με δικές της κορνίζες. *(ακόμα πιο ειρωνικά)* Α! όχι, να εδώ είστε μαζί, cheek to cheek.

Έλενα: Δημιουργείς ολόκληρο θέμα για μια φωτογραφία;

Κατερίνα: Απ' τα μικροπράγματα, τις λεπτομέρειες φαίνεται η αγάπη μας για κάποιον.

Έλενα: Πόσο άσχημα είχατε τσακωθεί πριν φύγεις;

Κατερίνα: Δεν είχαμε σκοτωθεί κιόλας

Έλενα: Ούτε είχατε πάψει να μιλάτε;

Κατερίνα: Σε διαβεβαιώ.

Έλενα: Δηλαδή όταν έφυγες δεν ήσασταν μαλωμένες;

Κατερίνα: Όχι! Κατ' αρχάς ένιωθα ότι δεν μπορούσα να τα βάλω μαζί της.

Έλενα: Από φόβο ή…. Κάτι άλλο;

Κατερίνα: Πες το όπως θες, όταν με κατσάδιαζε…. σαν να υπήρχε… φραγή στο λαιμό, δεν έβγαινε φωνή.

Έλενα: Απίστευτο.

Κατερίνα: Όταν έμενα μόνη, της τα έσουρνα σαν να την είχα απέναντί μου…

Έλενα: Αλλά μπροστά της κοτούλα ε;

Κατερίνα: Ακριβώς, ψέλλιζα ένα «θα δούμε» και έκανα το δικό μου…, αυτή φρίκαρε και πάλι απ' την αρχή.

Έλενα: Όταν έφυγες για το Παρίσι τι της είπες;

Κατερίνα: Ότι θα πάω για το σεμινάριο.

Έλενα: Έτσι αόριστα; Ένα σεμινάριο διαρκείας;

Κατερίνα: Ήταν το πρόσχημα για οχτώ μήνες, απλά ήμουν αποφασισμένη να μη γυρίσω ακόμη κι αν δούλευα ως ταξιθέτρια.

Έλενα: Και όταν πέρασε ο χρόνος, τα δύο χρόνια, δεν ρωτούσε πότε θα γυρίσεις; Τι της έλεγες;

Κατερίνα: Ότι έχω θέατρο, οντισιόν… Ίσως το Πάσχα, θα δούμε το καλοκαίρι, μετά είχα τον Πωλ…

Έλενα: Πάνω κάτω ό,τι έλεγες και σε μένα...

Κατερίνα: Όχι, όχι εμείς βρισκόμασταν.

Έλενα: Καλά τώρα...

Κατερίνα: Το θέμα είναι τι μού έλεγε εκείνη, ένα σωρό ηλίθιες προφάσεις που την εμπόδιζαν να ταξιδέψει.

Έλενα: Για πες.

Κατερίνα: Από το ότι έπρεπε να είναι δω ν' ανάβει το καντήλι του μπαμπά, μέχρι ότι φοβάται για τρομοκρατική επίθεση. Νομίζω πως αν βάφτιζα τον Πωλ, μόνο τότε θα ερχόταν.

Έλενα: Το είχε πάρει απόφαση, θα ερχόταν τα Χριστούγεννα.

Έλενα: Δεν το πιστεύω.

Έλενα: Αυτό που σου λέω είναι βέβαιο. Άσχετα από τη μαμά, τίποτα δεν σε 'κανε να γυρίσεις πίσω;

Κατερίνα: Δεν θα το πιστέψεις, περισσότερο απ' όλα μου λείψανε οι μαγειρικές της, κάτι βράδια που γύριζα ψόφια, έφτιαχνα ένα τοστ, έβαζα ένα ποτήρι κρασί και την έπαιρνα τηλέφωνο, «τι καλό έφτιαξες σήμερα;» σαν να το 'κανε επίτηδες, «λαχανοντολμάδες και πώς πέτυχε το αυγολέμονο… το κόβεις με το μαχαίρι», ή γεμιστά και μου έτρεχαν τα σάλια.

Έλενα: (περιπαικτικά) Κοιλιόδουλη. Και; Τι άλλο;

Κατερίνα: Τίποτα. Τα έβαλα σε τάξη και ήμουν αποφασισμένη να έρθω να μιλήσουμε, αλλά βλέπεις πρόλαβε και μας την έκανε. Ορίστε στα είπα όλα, ξεγυμνώθηκα εντελώς. Εσύ τι κάνεις; Πες μου τα δικά σου;

Έλενα: Τίποτα το ενδιαφέρον… Τρέχω όλη μέρα από την κλινική, στο ιατρείο. Δε μένει χρόνος για τίποτα.

Κατερίνα: Γιατί τα κανόνισες έτσι;

Έλενα: Το ένα φέρνει το άλλο και ξαφνικά βρίσκεσαι εγκλωβισμένη. Με τα χίλια ζόρια καταφέρνω να πάω δυο φορές την εβδομάδα γυμναστήριο.

Κατερίνα: Από προσωπική ζωή;

Έλενα: Τίποτα. Καμιά έξοδο για φαγητό, το πολύ πολύ κανένα θέατρο.

Κατερίνα: Όντως; Δεν υπάρχει κανένας;

Έλενα: Μπα, τίποτα.

Κατερίνα: Το ξέρεις ότι εκτός από κάτι άκυρους φίλους, δεν έχω γνωρίσει ούτε ένα σύντροφό σου, ποτέ!

Έλενα: Αλήθεια είναι.

Κατερίνα: Τόσα χρόνια…

Έλενα: Καλά μη φανταστείς ότι είχα πολλούς.

Κατερίνα: Ούτε έναν. Ποτέ.

Έλενα: Υπόσχομαι λοιπόν μόλις βρω κάποιον να στον γνωρίσω.

Κατερίνα: Μήπως ντρεπόσουν.

Έλενα: Τι λες τώρα; Αν ντρεπόμουν γιατί να είμαι μαζί τους;

Κατερίνα: Εσύ θα μου πεις.

Έλενα: Πρώτη φορά μου ανοίγεις αυτή την κουβέντα…

Κατερίνα: Πρώτη φορά μιλάμε σαν αδερφές….

Έλενα: Πως τα καταφέραμε έτσι;

Κατερίνα: Έλα, πες μου, τώρα μείναμε οι δυο μας.

Έλενα: Δεν μου είναι εύκολο να μιλήσω γι' αυτό.

Κατερίνα: Δεν μπορείς να ανοιχτείς σε μένα για τους γκόμενούς σου;

Έλενα: Ναι.

Κατερίνα: Γιατί;

Έλενα: *(διστακτικά)* Δεν είχα κανέναν μέχρι τώρα.

Κατερίνα: Θα τρελαθώ. Είναι δυνατόν;

Η Κατερίνα. σηκώνεται όρθια περπατάει πάνω κάτω πάει στο μπαρ βάζει σε ένα ποτήρι αλκοόλ.

Κατερίνα: *(με αυστηρό ύφος) Και* μη μου πεις να μην πιώ μ' αυτά που ακούω.

Έλενα: Μη το κάνεις πιο δύσκολο, δεν είναι τόσο απλό το θέμα.

Κατερίνα: Ωραία, είμαι δω ν' ακούσω, (*επαναλαμβάνει κοροϊδευτικά τα λόγια της Έλενας)* «Είμαι μόνη από επιλογή, δεν με τρομάζει η μοναξιά… περνάω μια χαρά». Έλεγες για μένα, τελικά αδελφούλα εσύ έχεις μεγαλύτερα θέματα.

Έλενα: Δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω, δεν ξέρω πώς ν' αρχίσω.

Κατερίνα: Δεν πρόκειται να σε κριτικάρω, έλα πες μου...

Έλενα: Σου είπα είναι κάπως περίπλοκα τα πράγματα.

Κατερίνα: Θα με σκάσεις.

Η Έλενα σηκώνεται, αρχίζει να βηματίζει, τελικά πάει στο μπαρ βάζει και αυτή ένα ποτήρι αλκοόλ).

Κατερίνα: Είσαι σε καλό δρόμο.

Η Έλενα *πίνει μια γουλιά, ανατριχιάζει, συνεχίζει να πηγαινοέρχεται στέκεται μπροστά στην μπαλκονόπορτα, τραβάει την κουρτίνα και κοιτάζει έξω.*

Έλενα: Είμαι ανέραστη…

Κατερίνα: Αυτό το ξέρω.

Έλενα: Εννοώ ζω χωρίς έρωτα…

Κατερίνα: Ακόμη θυμάμαι Ελληνικά, γιατί;

Έλενα: Γιατί, γιατί... δεν μπορώ να ερωτευτώ.

Κατερίνα: Τι εννοείς; Είσαι επιλεκτική; Όσοι γνωρίζεις είναι μαλάκες; Ή έχεις εσύ θέμα;

Έλενα: Εγώ έχω θέμα.

Κατερίνα: Ωραία και τι κάνεις;

Έλενα: Το ψάχνω.

Κατερίνα: Μέχρι τώρα δεν είχες προβληματιστεί; Με δουλεύεις έτσι;

Έλενα: Είμαι Αλεξιθυμική.

Κατερίνα: Τι είσαι;

Έλενα: Πάσχω από Αλεξιθυμία. Δε νιώθω τίποτα, δε χαίρομαι, δε λυπάμαι, δεν ενθουσιάζομαι.

Κατερίνα: Τι είναι αυτό;

Έλενα: Συναισθηματική ανικανότητα.

Κατερίνα: Θεραπεύεται;

Έλενα: Θεωρητικά είναι αναστρέψιμη η κατάσταση, θέλει δουλειά.

Κατερίνα: Πρώτη φορά το ακούω.

Έλενα: Δεν είναι πολύ συνηθισμένο, ως γαστρεντερολόγος απέκλεισα όλες τις πιθανότητες για παθολογικά αίτια. Ήταν ξεκάθαρο ότι οι στομαχόπονοι και οι άλλες διαταραχές ήταν ψυχοσωματικές.

Κατερίνα: Πετάς μια αλεξιθυμία και με βραχυκυκλώνεις, παρ' όλ' αυτά έχω την αίσθηση ότι κάτι άλλο συμβαίνει.

Έλενα: Σαν τι άλλο δηλαδή;

Κατερίνα: Εσύ θα μου πεις.

Έλενα: Τι να σου πω;

Κατερίνα: Παραιτούμαι, είσαι μαλακισμένη.

Έλενα: Γιατί αρπάζεσαι;

Κατερίνα: Κρύβεσαι από μένα; Απ' τον εαυτό σου; Από ποιόν κρύβεσαι;

Έλενα: Δεν κρύβομαι.

Κατερίνα: Arrête de me casser les cuilles.

Η Κατερίνα φεύγει από τη σκηνή. Η Έλενα φεύγει από το παράθυρο κάθεται σε μια πολυθρόνα, έχει το κεφάλι κατεβασμένο και στριφογυρίζει το ποτήρι με το ποτό, το πίνει μονορούφι και σφίγγει το κεφάλι με τα χέρια της.

Έλενα: Πού είσαι;

Από το εσωτερικό του σπιτιού ακούγεται η φωνή της Κατερίνας.

Κατερίνα:. *(εκνευρισμένα)* Όπου θέλω.

Εμφανίζεται ντυμένη στο σαλόνι κρατάει στο χέρι τα παπούτσια, κάθεται στο καναπέ και σκύβει να τα φορέσει.

Έλενα: Είμαι ομοφυλόφιλη.

Κατερίνα: Τι;

Έλενα: Τι δεν κατάλαβες; Είμαι λεσβία.

Η Κατερίνα έχει μείνει άναυδη κρατάει το παπούτσι και την κοιτάζει σαν χαζή.

Έλενα: Έτσι νιώθω. Δεν έχω σχέση. Δεν μπορώ να εκφραστώ. Δεν θέλω να το μάθουν κι οι άλλοι…γενικά είναι πολύ δύσκολο όλο αυτό.

Κατερίνα: Είναι αδύνατον.

Η Έλενα θυμώνει. Σηκώνεται όρθια.

Έλενα: Μετάνιωσα ήδη που στο είπα.

Η Έλενα πηγαίνει πάλι μπροστά στο παράθυρο.

Κατερίνα: *(θυμωμένη)* Είναι ανήκουστο να μην παραδέχεσαι τη σεξουαλικότητά σου. Να ντρέπεσαι γι' αυτή. Πού ζούμε; Πώς γίνεται να ζεις έτσι; Τι λέω; Έχεις πεθάνει και δεν το ξέρεις!

Η Κατερίνα σηκώνεται, την αγκαλιάζει από την πλάτη. Η Έλενα μένει απαθής.

Έλενα: *(γελάει αμήχανα)* Έχεις δίκιο. Μπορεί και να έχω πεθάνει.

Κατερίνα: Δε θα ησυχάσω αν δε μου τα πεις όλα. *(κάθεται πάλι στον καναπέ φοράει και το άλλο παπούτσι).*

Έλενα: Θα προσπαθήσω...

Κατερίνα: Άντε να δούμε.

Έλενα: (*εξακολουθεί να στέκεται μπροστά στο παράθυρο)* Οι πρώτες μου σχέσεις με αγόρια δεν με κάλυπταν ούτε συναισθηματικά, ούτε σεξουαλικά. Έλεγα ότι δεν είχα βρει τον κατάλληλο, προσπαθούσα να καταπολεμήσω αυτό που αισθανόμουν γιατί το θεωρούσα άρρωστο. Η αποδοχή της σεξουαλικής μου ταυτότητας ήταν τρομερά δύσκολη, ένιωθα μπερδεμένη και φοβόμουν. Δεν ήθελα να κατατάξω τον εαυτό μου σε μια κατηγορία. Στους ομοφυλόφιλους. Σιχαίνομαι τις ταξινομήσεις. Είχα στο μυαλό μου μια αρνητική εικόνα και ένιωθα ότι θα βρισκόμουν στο περιθώριο.

Κατερίνα: Έτσι θα μιλάμε τώρα; Θα βλέπω την πλάτη σου;

Έλενα: Δε είναι εύκολο να σε κοιτάζω και να σ' τα λέω αυτά.

Κατερίνα: Κάθισε τουλάχιστον, θα βγάλεις κιρσούς.

Έλενα: Αυτά τα αστεία σου.

Η Έλενα κάθεται στην πολυθρόνα, παίρνει αγκαλιά το μαξιλάρι.

Μικρή παύση.

Έλενα: Ήμουν πάντα το καλό παιδί, δεν ήθελα να χαλάσω την εικόνα μου, εξάλλου το μαύρο πρόβατο ήσουν εσύ. Αν παραδεχόμουν την σεξουαλική μου ταυτότητα, ένιωθα πως θα γινόμουν ο αποδιοπομπαίος τράγος.

Κατερίνα: Ενώ ανέραστη αλλά ΚΥΡΙΑ, ήταν καλύτερα ε;

Έλενα: Πρώτη φορά ένιωσα ελεύθερη όταν πήγα για μεταπτυχιακό στη Γερμανία. Στο πανεπιστήμιο γνώρισα μία κοπέλα, γίναμε ζευγάρι σχεδόν αμέσως είναι η μοναδική μου σχέση και η ευτυχέστερη περίοδος της ζωής μου. Αυτή είναι η ιστορία της συναισθηματικοερωτικής μου ζωής.

Κατερίνα: Αυτό είναι τηλεγράφημα πολεμικού ανταποκριτή δεν είναι ιστορία ζωής.

Έλενα: Σε παρακαλώ μη με πιέζεις, δεν είμαι σε θέση να μπω σε λεπτομέρειες αυτή τη στιγμή.

Κατερίνα: Δεν θέλω λεπτομέρειες.

Έλενα: Ήδη νιώθω ότι έχω κάνει άλμα.

Κατερίνα: Έχω χιλιάδες απορίες, αφού ήσουν ευτυχισμένη στη Γερμανία γιατί γύρισες;

Έλενα: Για τον μπαμπά.

Κατερίνα: Μα ο μπαμπάς δεν καταλάβαινε, στον μπαμπά δεν μπορούσες να προσφέρεις κάτι.

Έλενα: *(με ένταση)* Έτσι νομίζεις; Επειδή έπασχε από Alzheimer νομίζεις ότι δεν καταλάβαινε; Χαιρόταν όταν μ' έβλεπε. Έπειτα κι η μαμά ήθελε βοήθεια.

Κατερίνα: Είχε τη Μάσα.

Έλενα: Μπορεί να είχε τη Μάσα, αλλά ξέρεις πόση υποστήριξη χρειάζονται οι άνθρωποι που φροντίζουν ανοϊκούς ασθενείς;

Κατερίνα: *(μουδιασμένα)* Δεν εννοούσα αυτό…

Έλενα: *(με μεγαλύτερη ένταση)* Νομίζεις ότι είναι φυτά; Χρειάζονται μόνο νερό και ήλιο; Ξέρεις από πόσα στάδια περνάνε μέχρι να παραλύσουν τα νεύρα τους και να καθηλωθούν; Πού ήσουν...

Κατερίνα: *(την διακόπτει)* Άκουσέ με… (*βάζει τα κλάματα)*

Έλενα: *(κοφτά)* Μην κλαις, αλλά μην κατηγορείς τη μαμά ότι κοίταζε τον εαυτούλη της, δεν είσαι καλύτερη. Το να λες «τον αγαπάω αλλά δεν αντέχω να τον βλέπω σε αυτή την κατάσταση» είναι υποκρισία. Τους ανθρώπους τους αγαπάμε με πράξεις. Δικά σου λόγια. Αν δεν αντέχαμε με τη μαμά τι θα γινόταν;

Κατερίνα: (*φωνάζει κλαίγοντας)* Σκάσε πια! Μη λες ότι ήμουν απούσα, τα πρώτα χρόνια εσύ έλειπες. Ήμουν εδώ όταν είχε εξάρσεις θυμού, εδώ όταν πήγε να χτυπήσει τη μαμά, εδώ όταν παραληρούσε και ούρλιαζε τις νύχτες. Ήμουν εδώ όταν δίναμε μάχη για να ντυθεί και να κάνει ντουζ. Όταν έφυγα είχε αρχίσει να καθηλώνεται. Ναι λοιπόν, τον αγαπούσα αλλά δεν άντεχα, αυτή η κατάσταση με οδηγούσε στην τρέλα.

Έλενα: Μη μου σπας τα νεύρα, σταμάτα να κλαις. Φάνηκες αδύναμη παραδέξου το.

Κατερίνα: (*ψελλίζει)* Προσπάθησε να ...

Έλενα: *(την διακόπτει)* Κατάλαβες γιατί γύρισα από τη Γερμανία; Γιατί μεταξύ προσωπικής ευτυχίας και οικογένειας, προτίμησα αυτούς που με είχαν ανάγκη.

Κατερίνα: (*σταματάει να κλαίει).* Βούλωσέ το, με κάνεις να νιώθω τόσο λίγη. Μοιάζει σαν να μην νοιάζομαι για κανέναν. Δεν είναι έτσι και το ξέρεις. Από τα εφτά χρόνια της ασθένειας ήμουν εδώ τα τέσσερα. Πού είναι η διαφορά ότι

εγώ ήμουν στην αρχή και συ στο τέλος; Θα έπρεπε δηλαδή να μείνω και τα εφτά για να μπορέσεις εσύ να συνεχίσεις τη ζωή σου στη Γερμανία;

Έλενα: Ποτέ δεν σκέφτηκα κάτι τέτοιο.

Κατερίνα: Δεν είπα τίποτα όσο διάστημα έλειπες. Δεν σε έκρινα. Ίσα ίσα θέλω αν μπορώ να σε βοηθήσω.

Έλενα: Δεν χρειάζομαι βοήθεια.

Κατερίνα: Φυσικά! Δεν αφήνεις κανένα να σε πλησιάσει. Σου είναι όμως πολύ εύκολο να δικάζεις τους άλλους.

Έλενα: Δεν είναι αλήθεια. Όταν έφυγες ένιωσα υποχρεωμένη να γυρίσω δεν μπορούσαμε να τους αφήσουμε μόνους εξάλλου...

Κατερίνα: Εξάλλου ο μπαμπάς πάντα μας έλεγε ότι πρέπει να κοιτάζουμε μπροστά, δεν θα σε κατηγορούσε κανείς αν δε γύριζες…

Έλενα: Ούτε 'σένα σε κατηγόρησε κανείς …

Κατερίνα: Δεν άκουγα δα και φιλοφρονήσεις τόση ώρα, φυγόπονη και εγωίστρια με είπες...

Έλενα: Καλά κι εγώ δεν είμαι αδερφή Τερέζα.

Κατερίνα: Όχι! Είσαι γλωσσοκοπάνα σαν τη μαμά, ξέρεις πολύ καλά πώς να κάνεις τον άλλο κουρέλι.

Έλενα: Δε θα μεγαλώσεις ποτέ; Από μικρό παιδί δεν τολμούσανε να υψώσουν τη φωνή τους και έβαζες αμέσως τα κλάματα, αλλά όταν η μαμά σε τουλούμιαζε στο ξύλο δεν έχυνες ούτε δάκρυ, τι παιδί είσαι συ μου λες;.

Κατερίνα: Το αντίθετο από σένα, ευαίσθητο και συναισθηματικό.

Η Έλενα κουνάει το κεφάλι της.

Κατερίνα: *(αλλάζει ύφος)* Λοιπόν; Θα μου πεις τι έγινε στη Γερμανία;

Έλενα:. Είσαι κανονική ψυχανώμαλη.

Κατερίνα: Ευχαριστώ. Θα μου πεις τι έγινε στη Γερμανία;

Έλενα: Σου είπα τι έγινε.

Κατερίνα: Δηλαδή μου λες ότι ένα πρωί σηκώθηκες και είπες *(αλλάζει τη φωνή της κοροϊδευτικά)* «Λυπάμαι Γκρέτα, με χρειάζεται ο μπαμπάς μου. Αντίο». Γύρισες στην Ελλάδα και συνέχισες να ζεις σαν να μην είχες αφήσει τίποτα πίσω;

Έλενα: Γκρέτα; Πώς σου ήρθε το Γκρέτα;

Κατερίνα: Πρέπει να έχει όνομα. Πώς την λένε;

Έλενα: Νταϊάν.

Κατερίνα: Ωραία συνέχισε.

Έλενα: *(γελάει αμήχανα)* Είχε πολύ πόνο, η μαμά έπαιρνε τηλέφωνο και μου έλεγε ότι την παρατήσαμε…

Κατερίνα: *(με αγανάκτηση)* Μια ζωή να μας εκβιάζει.

Έλενα: Ο μπαμπάς είχε πάψει να αντιλαμβάνεται ποια είμαι απ' το τηλέφωνο και εγώ έπρεπε να αποφασίσω αν θα δεχθώ μια θέση σε νοσοκομείο του Βερολίνου όπου θα συνέχιζα να ζω χωρίς να κρύβομαι ή θα γύριζα πίσω στην οικογένειά μου που με είχε ανάγκη. Πίσω στην επαγγελματική αβεβαιότητα. Πώς θα γύριζα πίσω; Ένοιωθα πιεσμένη και τόσο μπερδεμένη.

Κατερίνα: Και η Γκρέτα τι έκανε; Η Νταϊάν θέλω να πω.

Έλενα: Μέσα σε όλη τη σύγχυση και το ζόρι, μου είπε πως αν φύγω, χωρίζουμε.

Κατερίνα: Ωραία κι αυτή.

Έλενα: Το μόνο πράγμα που δεν ανέχομαι είναι τα τελεσίγραφα. Ουσιαστικά με διευκόλυνε, τα μάζεψα και γύρισα όσο δύσκολο κι αν ήταν.

Κατερίνα: Και δεν ξαναβρεθήκατε;

Έλενα: Όχι, όταν έφυγα προσπάθησε αρκετές φορές να επικοινωνήσει μαζί μου, αλλά δεν της απάντησα ποτέ.

Κατερίνα: Είσαι και συ αδερφούλα μου, αγύριστο κεφάλι…

Έλενα: Δεν είμαι, αντί να μου σταθεί, μου είπε χοντρά – χοντρά ή εγώ ή αυτοί.

Κατερίνα: Είσαι πολύ σκληρή, πρώτα απ' όλους με τον εαυτό σου. Σε αυτή τη σχέση ήσουν ευτυχισμένη…

Έλενα: Ήμουν…

Κατερίνα: Γιατί δεν προσπάθησες να βρεις μια λύση; Ότι θα ζούσες στην Αθήνα δε συνεπάγεται ντε και καλά χωρισμό, μπορούσατε να βρείτε τρόπο να...

Έλενα: Μη συνεχίζεις τις υποθέσεις, δεν ξέρεις τίποτα.

Κατερίνα: Πες μου να μάθω.

Έλενα: Η Νταϊάν έμοιαζε άυλη. Αερικό, σαν τη νεράιδα του παραμυθιού. Παρ' όλη την εξωτερική της εμφάνιση, είχε τρομερές ανασφάλειες, επιζητούσε διαρκώς επιβεβαίωση.

Κατερίνα: Δηλαδή;

Έλενα: Αν δεν μπορούσα να τη συναντήσω ή να την ακολουθήσω σε κάποιο πάρτι, στην καλύτερη περίπτωση κράταγε μούτρα ή φλέρταρε ασύστολα μπροστά μου, να με κάνει να ζηλέψω.

Κατερίνα: Με λίγα λόγια έκανε σαν κακομαθημένο παιδί, δεν της μίλησες;

Έλενα: Μιλήσαμε άπειρες φορές, δεν ήθελε να καταλάβει και μένα παρόλο που με κούραζε δεν ήθελα να χωρίσουμε γιατί ερωτεύτηκα πρώτη φορά και φοβόμουν να τη χάσω.

Κατερίνα: Τελικά ο πρώτος έρωτας σε ρίχνει στα πατώματα σε όποια ηλικία κι αν σου προκύψει. Πώς δεν της πρότεινες να έρθει στην Αθήνα;

Έλενα: Δεν ήθελα να έρθει.

Κατερίνα: Γιατί;

Έλενα: Κατ' αρχάς τι θα έλεγα στη μαμά; «Μαμά από δω η σύντροφός μου», μπορείς να φανταστείς την αντίδρασή της;

Κατερίνα: *(κουνάει το κεφάλι της πάνω κάτω)* Θα της ερχόταν το εγκεφαλικό μια ώρα αρχύτερα.

Έλενα: Δεν ήμουν έτοιμη.

Κατερίνα: Ενώ τώρα…

Έλενα: Άσε που η Νταϊάν δεν θα το δεχόταν, θα ήθελε να γνωρίσει εσένα, τους φίλους μου, τους συναδέλφους…

Κατερίνα: *(θυμώνει)* Δεν ήθελες να τη γνωρίσεις σε μένα; Εμένα; Γιατί; Θα σε κακοχαρακτήριζα ή θα σε κάρφωνα στη μαμά; Πόσο δυστυχισμένη είσαι; Μια γυναίκα νέα, μορφωμένη, καλλιεργημένη να μη δέχεται τη σεξουαλικότητά της; Δεν το καταλαβαίνω. Στο Βερολίνο τι έκανες;

Έλενα: Φερόμουν σαν Βερολινέζα. Κρατούσα τα προσχήματα μόνο όταν βρισκόμουν με Έλληνες, όσο μπορούσα βέβαια, γιατί αυτή η τρελή δεν το χε σε τίποτα να με φιλήσει στη μέση του δρόμου.

Κατερίνα: Δεν ήταν εκείνη τρελή, το πρόβλημα είναι δικό σου.

Έλενα: Στο Βερολίνο περπατούσαμε στο δρόμο πιασμένες από το χέρι χωρίς να νιώθω αμηχανία. Αν το έκανα εδώ, θα γύριζαν αυτόματα όλα τα κεφάλια να μας κοιτάξουν.

Κατερίνα: Σκασίλα σου.

Έλενα: Σκασίλα μου, να είμαι δακτυλοδεικτούμενη; Σκασίλα μου, να μουρμουρίζουν και να κουτσομπολεύουν πίσω απ' την πλάτη μου; Δεν έχω δώσει ποτέ δικαίωμα να με σχολιάσουν.

Κατερίνα: Και τι σε νοιάζει μου λες;

Έλενα: Εσύ δεν ξέρεις γι' αυτό μιλάς.

Κατερίνα: Κάνεις λάθος έχω φίλους που δεν είναι straight χωρίς να έχουν τα δικά σου κολλήματα, ούτε μου έχουν μεταφέρει τέτοια εικόνα. Η Αθήνα δεν είναι Τεχεράνη ή Κωσταλέξι.

Έλενα: Δεν ξέρω τι γίνεται στον καλλιτεχνικό χώρο, στο επαγγελματικό μου περιβάλλον όμως είναι αλλιώς.

Κατερίνα: Δηλαδή;

Έλενα: Οι straight γυναίκες δεν ξέρουν πώς αισθάνεται μια λεσβία, νομίζουν ότι πρέπει να μας αντιμετωπίζουν σαν άνδρες. Και οι άντρες κοιτάνε και φαντάζονται ότι είσαι σαν τις λεσβίες που βλέπουν στις πορνοταινίες.

Κατερίνα:. Πως το ξέρεις, αφού το κρύβεις απ' όλους.

Έλενα: Έχω μάτια, βλέπω τι γίνεται γύρω μου.

Κατερίνα: *(την διακόπτει)* Αν έχεις μάτια όπως λες, τότε να κοιτάξεις μέσα σου, όχι πίσω απ' την πλάτη σου.

Έλενα: *(σαν να μην άκουσε)* Η εξωτερική μου εμφάνιση άλλωστε, δεν παραπέμπει στην στερεότυπη εικόνα ομοφυλόφιλης και αυτό μου δίνει μια ασφάλεια, οπότε δεν έχω δυσκολευτεί στην κοινωνική μου ζωή.

Κατερίνα: Δεν έχεις δυσκολευτεί; Πριν λίγο μου είπες ότι είσαι ανέραστη και αλεξικέραυνη.

Έλενα: Αλεξιθυμική.

Κατερίνα: Αλεξιθυμική και μαλακίες, ξέρεις τι λέω; Να τους γράψεις όλους και να βγούμε μαζί στο Gay Pride, να απελευθερωθείς επιτέλους.

Έλενα: Είσαι τρελή; Δε διαφωνώ εντελώς με το Gay Pride, όμως δε θα βγω στο Σύνταγμα να φωνάξω ότι είμαι περήφανη που είμαι ομοφυλόφιλη. Είναι κόντρα στην αισθητική μου, το βρίσκω κραυγαλέο.

Κατερίνα: (ειρωνικά) Πες το ντε. Να οργανώσουμε κάτι που σου ταιριάζει. Κάτι πιο σικ.

Έλενα: Παρόλο που δεν θα πάρω μέρος ποτέ, χαίρομαι που υπάρχει, για να δείξει, ότι υπάρχουν διαφορετικοί άνθρωποι.

Κατερίνα: Πόσο κολλημένη είσαι… Τόσα χρόνια στην Ελλάδα γιατί δεν έχεις κάνει άλλη σχέση;

Έλενα: Νομίζεις ότι είναι εύκολο;

Κατερίνα: Αν το θες, πάρα πολύ.

Έλενα: Κάνεις τεράστιο λάθος.

Κατερίνα: Οι άνθρωποι έχουν αλλάξει, έχουν αποδεχτεί το διαφορετικό. Δεν έχεις επαφές με gay άτομα.

Έλενα: Έχω και νομίζω πως κάποιοι έχουν καταλάβει, αλλά δεν τους το επιβεβαιώνω.

Κατερίνα: Θα με τρελάνεις; Γιατί;

Έλενα: Σου είπα γιατί.

Κατερίνα: Ανοησίες μου είπες. Διέλυσες τη σχέση σου. Γύρισες για να φροντίσεις τους γονείς μας. Δεν αποδέχεσαι τη σεξουαλικότητα σου και ζεις, λέμε τώρα, με το άγχος μη μάθει κανείς τις προτιμήσεις σου.

Έλενα: Φοβάμαι.

Κατερίνα: Τι φοβάσαι; Δε θα σε κάνουν παρέα; Θα σε θεωρούν λιγότερο καλή γιατρό; Τι σκατά νομίζεις θα γίνει;

Έλενα: Πολλά μπορούν να συμβούν.

Κατερίνα: Τίποτα, όλα στο άδειο σου κεφάλι είναι.

Έλενα: Έξω απ' το χορό πολλά τραγούδια ξέρεις...

Κατερίνα: Θέλεις να χορέψουμε μαζί;

Έλενα: Τι λες μωρέ;

Κατερίνα: Να σου δείξω τα βήματα του τάνγκο;

Έλενα: Παλάβωσες;

Κατερίνα: Άφησε με να σε βοηθήσω. Ε; Θα μ' αφήσεις; Να σε βοηθήσω; Να κάνεις επιτέλους το coming out; Τη μεγάλη σου έξοδο; Πες μου, θα μ' αφήσεις;

Παύση

Έλενα: Δεν είμαι έτοιμη, σου λέω. Παράτα με.

Η Κατερίνα σηκώνεται, παίρνει ένα δίσκο του Πιατσόλα και τον τοποθετεί στο παλιό πικ απ, της πιάνει το χέρι την τραβάει από τον καναπέ και σιγομουρμουρίζει τον ρυθμό,

περνάει το άλλο της χέρι γύρω από τη μέση και προσπαθεί να την κάνει να χορέψει. Η Έλενα τραβιέται.

Κατερίνα: *(παρακλητικά)* Έλα…

Έλενα: Άσε με…

Η Κατερίνα την σφίγγει στην αγκαλιά της. Η Έλενα ακουμπάει στον ώμο της.

Κατερίνα: Όταν πέθανε η θεία Καίτη, ρώτησα τη γιαγιά: «τι είχε»; μου είπε «το καταραμένο». Δεν κατάλαβα, η μαμά για να με διαφωτίσει είπε: «πέθανε από την επάρατη νόσο», σήμερα το λέμε καρκίνο. Όλα έχουν όνομα. Δε φοβόμαστε τις λέξεις.

Έλενα: Δε φοβάμαι τις λέξεις, ο κόσμος με τρομάζει …

Κατερίνα: Μεγαλώνοντας, μαθαίνουμε να αντιμετωπίζουμε τους φόβους μας.

Έλενα: (*φεύγει από την Κατερίνα, ξανακάθεται*) Πώς;

Κατερίνα: Όσο κρύβεσαι, τα πράγματα γίνονται χειρότερα.

Έλενα: Μπορεί να 'χεις δίκιο.

Κατερίνα: Πάψε να είσαι παθητική.

Έλενα: Και τι να κάνω;

Κατερίνα: Πάρε τη ζωή στα χέρια σου.

Έλενα: Την έχω πάρει, εδώ και χρόνια.

Κατερίνα: Δεν την έχεις.

Έλενα: Τι να κάνω; Να βγω και να φωνάξω «Ζητείται κυρία για σοβαρή σχέση;».

Κατερίνα: Θέλεις να με νευριάσεις;

Έλενα: Όχι.

Κατερίνα: Τότε τι λες;

Έλενα: Δεν ξέρω. Χάθηκα.

Κατερίνα: Πού;

Έλενα: Στην κουβέντα που ανοίξαμε.

Κατερίνα: Κάποιες κουβέντες γίνονται για να περνάει η ώρα...

Έλενα: *(θυμένη)* Α καλά, τότε λυπάμαι αλλά εγώ…

Κατερίνα: Άσε με να τελειώσω. Αυτή γίνεται για να πάμε παρακάτω.

Έλενα: Παρακάτω πού;

Κατερίνα: Ναι να προσπαθήσουμε να βρούμε τους εαυτούς μας…

Έλενα: Τη ζωή μας την ελέγχει κάτι μεγαλύτερο και δυνατότερο από μας.

Κατερίνα: Δηλαδή μου λες ότι κάποιος άλλος φταίει για τα δικά μας αδιέξοδα;

Έλενα: Ίσως.

Κατερίνα: Την πιθανότητα να φταίει το ξερό μας το κεφάλι την σκέφτηκες;

Έλενα: Ίσως.

Κατερίνα: *(κοροϊδευτικά)* Ίσως, ίσως.

Μικρή παύση

Έλενα: Πώς τα κατάφερα έτσι μου λες;

Κατερίνα: Δεν αφορά κανένα η προσωπική σου ζωή.

Έλενα: Το ξέρω.

Κατερίνα: Μη μιλήσεις στους συναδέλφους σου.

Έλενα: Δεν είχα σκοπό.

Κατερίνα: Μόνο στους φίλους σου.

Έλενα: Στους φίλους μου, ωραία. Πώς;

Κατερίνα: Στον καθένα χωριστά.

Έλενα: Δηλαδή να πιάνω έναν έναν και να τους λέω…

Κατερίνα: Μίλα σε όλους μαζί. Είναι τόσοι πολλοί;

Έλενα: Μετρημένοι στα δάκτυλα.

Κατερίνα: Είδες λοιπόν;

Έλενα: Δε θα τα καταφέρω.

Κατερίνα: Μάζεψέ τους εδώ, στο σπίτι είναι καλύτερα, θα είμαι δίπλα σου.

Έλενα: Χμ… *(ειρωνικά)* Μήπως να κάνω πάρτι;

Κατερίνα: Ωραία ιδέα. Θα μείνει αξέχαστο.

Έλενα: Μην ακούσεις χαζομάρα, αμέσως ενθουσιάζεσαι.

Κατερίνα: Γιατί ρε βλάκα;

Έλενα: Για σκέψου το, σε παρακαλώ…

Κατερίνα: Μα είναι καταπληκτική ιδέα. Θα το πεις μια κι έξω σε όλους, θα είναι και λίγο πιωμένοι, μια χαρά.

Έλενα: Τι θέλω και μιλάω;

Κατερίνα: Είναι ό,τι πιο σωστό έχεις πει μέχρι τώρα.

Έλενα: Αφού σε ξέρω…

Κατερίνα: *(γελάει)* Για πες…

Έλενα: Τι είναι πάλι;

Κατερίνα: Αυτή η κοπέλα…

Έλενα: Ποια καλέ;

Κατερίνα: Η Κοκκινομάλλα… στο μπαράκι…

Έλενα: Ε, τι;

Κατερίνα: Όταν σε ρώτησα πριν για αυτήν, σα να ταράχτηκες…

Έλενα: Ιδέα σου.

Κατερίνα: Πάλι τα ίδια;

Έλενα: Όχι, όχι. Θα σου πω.

Κατερίνα: Τι συμβαίνει;

Έλενα: Νομίζω πως κάτι έχει καταλάβει…

Κατερίνα: Και…

Έλενα: Και υπάρχει ένα… πώς να το πω… ένα υποδόριο φλερτ.

Κατερίνα: Υποδόριο φλερτ. Μάλιστα.

Έλενα: Με κοροϊδεύεις;

Κατερίνα: Όχι. Παρακάτω

Έλενα: Δεν έχει παρακάτω.

Κατερίνα: Θέλεις να το προχωρήσεις;

Έλενα: Δεν ξέρω, μπορεί να είναι της φαντασίας μου.

Κατερίνα: Δεν μένει παρά να το διαπιστώσεις.

Έλενα: Κι αν πέφτω έξω και γίνω ρεζίλι;

Κατερίνα: Δεν θα το μάθεις αλλιώς.

Έλενα: Απαπα δεν είμαι για τέτοια.

Κατερίνα: Άρα η λύση του πάρτι είναι η καλύτερη. Θα ανοιχτείς και θα δούμε αν είναι ιδέα σου ή όχι.

Έλενα: Τι με βάζεις να κάνω;

Κατερίνα: Ό,τι θα έπρεπε να 'χες κάνει από καιρό.

Έλενα: Στην ιδέα και μόνο μου κόβονται τα πόδια.

Κατερίνα: Θα είναι μόνο μια στιγμή.

Έλενα: Θα μου φανεί αιώνας.

Κατερίνα: Οι φίλοι σου θα σ' αγκαλιάσουν, θα σε κάνουν να νιώσεις άνετα.

Έλενα: Λες;

Κατερίνα: Είμαι σίγουρη. Θα χαρούν για σένα.

Έλενα: Που είμαι λεσβία;

Κατερίνα: Τι λες παιδάκι μου; Που θα πάψεις να κρύβεσαι.

Έλενα: Ήδη στέγνωσε το στόμα μου. Να, πιάσε τα χέρια μου, μούσκεμα.

Κατερίνα: Η ζωή χρειάζεται γενναιότητα.

Έλενα: Μια κουβέντα είναι…

Κατερίνα: *(χαριτολογώντας)* Για την ακρίβεια δύο.

Έλενα: Θα είσαι δίπλα μου;

Κατερίνα: (*της σφίγγει το χέρι*) Ναι μωρό μου, θα είμαι δίπλα σου. Πάντα. *Αγκαλιάζονται*

Παύση

Κατερίνα: Για πότε λες;

Έλενα: (*αφηρημένα*) Τι λέω;

Κατερίνα: Το πάρτι…

Έλενα: Ε στάσου ντε.

Κατερίνα: Πρέπει να το οργανώσουμε.

Έλενα: Είπαμε, εντάξει, θα το κανονίσουμε…

Κατερίνα: Όχι έτσι, λέγε μέρα και ώρα.

Έλενα: Τώρα θέλεις να σου πω; Μέρα και ώρα!

Κατερίνα: Ναι, όσο είμαι εδώ.

Έλενα: Όσο είσαι εδώ; Μα θα μείνεις μόνο μια βδομάδα.

Κατερίνα: Αυτό λέω. Πριν φύγω.

Έλενα: Δεν προλαβαίνουμε.

Κατερίνα: Μια χαρά μας παίρνει ο χρόνος.

Έλενα: Είσαι με τα καλά σου;

Κατερίνα: Τώρα δε μου το υποσχέθηκες;

Έλενα: Σύνελθε, έχουμε ένα σωρό διαδικαστικά: να πάμε στο πρωτοδικείο, στη συμβολαιογράφο, να τρέξουμε για το μνήμα... Το πάρτι μας μάρανε; Ούτε εννιά μέρες από το θάνατο της μαμάς;

Κατερίνα: Άλλο το ένα άλλο το άλλο. Η κηδεία κηδεία και το πάρτι πάρτι.

Έλενα: Πού τη βρίσκεις την όρεξη;

Κατερίνα: Αυτά με το νεκροταφείο θα τα τακτοποιήσουμε πρωινές ώρες άλλωστε.

Έλενα: Με οδηγείς στην τρέλα…

Κατερίνα: Γιατί;

Έλενα: Που αλλάζεις διάθεση απ' τη μια στιγμή στην άλλη;…. Σα να έχεις ένα διακόπτη και τον γυρνάς... On. Off.

Κατερίνα: Μπορώ να πεταχτώ στην Αθήνα ακόμα και για ένα βράδυ, αλλά είμαι σίγουρη ότι αν δεν είμαι εδώ να σε σπρώχνω, δε θα το κάνεις ποτέ.

Έλενα: Θα το κάνω. Στο υποσχέθηκα.

Κατερίνα: Καλά τότε, αν δε μας βγει, θα κανονίσω να έρθω νωρίτερα για τα σαράντα.

Έλενα: Επιτέλους, αυτό έχει μια λογική.

Κατερίνα: Ωραία έκλεισε.

Χτυπάει το τηλέφωνο της Έλενας.

Έλενα: Ναι… Γεια σου θείε… όχι στο σπίτι της μαμάς είμαστε… ναι... ναι… εντάξει, έχω βγάλει επιπλέον αντίγραφα… Ευχαριστώ πολύ.

Έλενα: Ο θείος Τάκης ήτανε.

Κατερίνα: Τι ήθελε;

Έλενα: Θα περάσει από δω λέει να πάρει μια ληξιαρχική πράξη θανάτου, θα πάει αυτός για τη διακοπή της σύνταξης.

Κατερίνα: Να 'ναι καλά.

Η Έλενα σηκώνεται πηγαίνει προς το εσωτερικό του σπιτιού, επιστρέφει κρατώντας ένα κίτρινο φάκελο και τη Ληξιαρχική πράξη θανάτου.

Κατερίνα: Την έφερες;

Έλενα: Ναι, τι άλλο έφερα όμως;

Κατερίνα: Που να ξέρω…

Η Έλενα της δίνει το φάκελο.

Κατερίνα: Τι είναι αυτό;

Έλενα: Άνοιξέ το.

Η Κατερίνα τον ανοίγει βγάζει το περιεχόμενο, κοιτάζει τις σελίδες διαβάζει.

Κατερίνα: Αριθμός 13.747…δεν καταλαβαίνω πού κολλάει *(κουνάει τα χαρτιά)* αυτό το άσχετο στην κουβέντα μας;

Έλενα: Διάβασέ το.

Κατερίνα: Βαριέμαι.

Έλενα: Σε αφορά.

Κατερίνα: Θα μου πεις τι είναι;

Έλενα: Απόδειξη αγάπης και συγνώμης.

Κατερίνα: Σ' ευχαριστώ, μπορούσες απλά να το πεις, δεν χρειαζόμουν συμβολαιογραφική πράξη.

Έλενα: (γελάει) Είναι από τη μαμά.

Κατερίνα: Η μαμά δηλώνει γραπτώς ότι μ' αγαπάει;

Έλενα: Κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Διάβασέ το.

Κατερίνα: Πώληση αστικού ακινήτου αξίας 290.000,00. Εκτίμηση Α' Δ.Ο.Υ. Αθηνών 286.947,25 κατά το σύστημα αντικειμενικού προσδιορισμού. Κουράστηκα, θέλεις να μου πεις τι είναι; *(Τα πετάει στο τραπεζάκι)*

Έλενα: Θυμάσαι που σού είπα ότι η μαμά θα ερχόταν τα Χριστούγεννα στο Παρίσι;

Κατερίνα: Ναι.

Έλενα: Είχε το σκοπό της.

Κατερίνα: Να ψωνίσει και επί τη ευκαιρία να μας δει κιόλας.

Έλενα: Γίνεσαι κυνική.

Κατερίνα: Μη μου πεις ότι θα ερχόταν στο Παρίσι και δε θα πήγαινε για ψώνια;

Έλενα: Σταμάτα, επιτέλους.

Κατερίνα: Ακούω.

Έλενα: Δε θα ερχόταν με άδεια χέρια.

Κατερίνα: Ξέρω, θα έφερνε σπανακόπιτα και μπακλαβά, να εντυπωσιάσει τον Πωλ και τον Ολιβιέ.

Έλενα: Είσαι προκατειλημμένη μαζί της.

Κατερίνα: Είμαι σίγουρη, θα γέμιζε την τσάντα της με μπαχαρικά και μυρωδικά και θα έκανε την κουζίνα μου εργαστήρι για να θαυμάσουμε…

Έλενα: Νισάφι πια. Θα έφερνε αυτά τα συμβόλαια.

Κατερίνα: Και λοιπόν;

Έλενα: Αν έμπαινες στον κόπο να διαβάσεις, θα έβλεπες ότι αγόρασε μια τεράστια αποθήκη στον Κεραμικό.

Κατερίνα: Τι να την κάνει;

Έλενα: Την αγόρασε για σένα.

Κατερίνα: Για μένα;

Έλενα: Ναι.

Κατερίνα: Τι να την κάνω;

Έλενα: Να την μετατρέψεις σε θεατρική σκηνή.

Κατερίνα: Τι;

Έλενα: Είδες που βιάζεσαι να την κατηγορήσεις ότι δεν σ' αγαπούσε;

Κατερίνα: Μια στιγμή…

Έλενα: Πόσο πιο έμπρακτα να σου δηλώσει την αγάπη και τη συγνώμη της;

Κατερίνα: Αγάπη και συγνώμη. *(πιάνει πάλι τα συμβόλαια στα χέρια της και τα κουνάει και τονίζει τις λέξεις)* Αυτό εδώ είναι αγάπη και συγνώμη;

Έλενα: Γιατί δεν είναι;

Κατερίνα: Όχι.

Έλενα: Τι θα ήθελες;

Κατερίνα: Τίποτα.

Έλενα: Τι περισσότερο να έκανε;

Κατερίνα: Δεν ξέρω, όχι όμως αυτό.

Έλενα: Σου χαρίζει ένα ακίνητο. Στο κέντρο της Αθήνας, για να πραγματοποιήσεις τα όνειρά σου, και αντιδράς έτσι;

Κατερίνα: Σε παρακαλώ σταμάτα. *(κλείνει τ' αυτιά της)*

Έλενα: Θα έπρεπε να χαίρεσαι.

Κατερίνα: Καλά δεν καταλαβαίνεις ότι το έκανε με δόλο;

Έλενα: Μην επαναλαμβάνουμε τα ίδια.

Κατερίνα: Βρήκε τρόπο να επέμβει ξανά στη ζωή μου.

Έλενα: Τι ασυναρτησίες είναι αυτές;

Κατερίνα: Γι' αυτό το έκανε, να με αναγκάσει να γυρίσω πίσω.

Έλενα: Όχι.

Κατερίνα: Ήθελε να με χειραγωγήσει.

Έλενα: Είσαι καχύποπτη.

Κατερίνα: Είναι… έτσι ήταν πάντα.

Έλενα: Γενναιόδωρη...

Κατερίνα: Αλλά την έμαθα καλά.

Έλενα: Έδωσε τριακόσια χιλιάρικα για...

Κατερίνα: Έριξε το δόλωμα να τσιμπήσω και μετά… θα ήταν δική μου η απόφαση.

Έλενα: Για αγορά μόνο, θα έδινε άλλα τόσα για διαμόρφωση...

Κατερίνα: Κίνησε ύπουλα τα νήματα να με αναγκάσει να γυρίσω πίσω.

Έλενα: Ωραίο ευχαριστώ θα άκουγε.

Κατερίνα: Κατάλαβες, όλα προμελετημένα.

Έλενα: Μα τόσος εγωκεντρισμός;

Κατερίνα: Σα να τη βλέπω μπροστά μου.

Έλενα: Αν προλάβαινε να στο δώσει η ίδια, τι θα 'κανες; Θα της το πέταγες στη μούρη;

Κατερίνα: Εσύ γιατί κόπτεσαι τόσο πολύ, μήπως ζηλεύεις;

Έλενα: Τι να ζηλέψω;

Κατερίνα: Δεν ξέρω, ίσως που ξόδεψε τόσα για μένα.

Έλενα: Όχι βέβαια.

Κατερίνα: *(ειρωνικά)* Τι λέω αφού εσείς ήσασταν κολλητές, έχετε και φωτογραφία στο μπουφέ cheek to cheek, για σένα θα 'χει ξοδέψει πολλά περισσότερα.

Έλενα: *(θυμωμένα)* Μού φαίνεται δεν ξέρεις τι λες.

Κατερίνα: Έλα πες, σου αγόρασε την κλινική που δουλεύεις;

Έλενα: Δείξε λίγη ευγνωμοσύνη

Κατερίνα: Για την αποθήκη;

Έλενα: Σου κάνουν συχνά τέτοια δώρα;

Κατερίνα: Όχι αλλά...

Έλενα: Μήπως γι' αυτό το σνομπάρεις;

Κατερίνα: Δεν καταλαβαίνεις ότι το έκανε με σκοπό;

Έλενα: Ένα θα σου πω, είχε βάλει μεσίτη και όταν είδε και αποείδε, ξεκίνησε μόνη της το ψάξιμο. Γύρισε το κέντρο σπιθαμή προς σπιθαμή μέχρι να βρει αυτό που ήθελε. Δεν σκέφτηκε ούτε κόπο, ούτε χρήματα.

Κατερίνα: Το είπες και μόνη σου, για να βρει αυτό που ήθελε.

Έλενα: Εννοώ δεν αγόρασε το πρώτο που βρήκε μπροστά της.

Κατερίνα: Για τον εαυτό της το έκανε, για να φανεί στο σόι, να πει κοιτάτε τι πήρα ΕΓΩ στην κόρη μου.

Έλενα: Κι όταν το βρήκε...

Κατερίνα: *(ειρωνικά)* Ναι… τι έκανε;

Έλενα: Αγωνιούσε μέχρι να γίνουν τα συμβόλαια, μη τυχόν κάτι στραβώσει την τελευταία στιγμή.

Κατερίνα: *(στον ίδιο τόνο)* Έλα.

Έλενα: Ξέρεις που βρίσκεται; Στο καλύτερο σημείο, δίπλα στο μετρό, κοντά σε πάρκινγκ….

Κατερίνα: Δε με ενδιαφέρει σου είπα. *(πηγαίνει στο μπαρ, βάζει αλκοόλ, ξεφυσάει)* Θα σκάσω. Μήπως έχεις κανένα τσιγάρο;

Έλενα: Το ξέρεις, δεν καπνίζω.

Κατερίνα: Είπα μήπως, κατά τύχη.

Έλενα: Καλά, εσύ δεν το 'χεις κόψει;

Κατερίνα: Πάνε πεντέξι χρόνια, αλλά αυτή τη στιγμή πνίγομαι.

Έλενα: Και; Το αλκοόλ με το τσιγάρο θα σου δώσουν λύση;

Κατερίνα: Δεν το βλέπεις πως κατέστρεψε τις ζωές μας;

Έλενα: Ήταν αυστηρή, καμιά φορά γινόταν αυταρχική, αλλά ήθελε το καλό μας.

Κατερίνα: Αλήθεια; Το πιστεύεις αυτό;

Έλενα: Ναι, μας φρόντιζε, δε μας έλειψε τίποτα…

Κατερίνα: Μας φρόντιζε τόσο που εγώ έγινα ενοχική κι ανασφαλής και εσυύ… αλεξίσφαιρη.

Έλενα: Ήταν συντηρητική. Είχε άλλες αρχές.

Κατερίνα: *(σηκώνεται την πιάνει από τους ώμους)* Ξύπνα, αν μας αγαπούσε, οι ζωές μας θα ήταν αλλιώς.

Έλενα: Πώς δηλαδή;

Κατερίνα: Δε θα κρυβόμασταν.

Έλενα: Μπορεί… αλλά να είσαι σίγουρη ότι δεν το έκανε επίτηδες, μας αγαπούσε με ένα δικό της τρόπο.

Κατερίνα: Ακριβώς μας αγαπούσε όπως τα αξεσουάρ της. Θυμάσαι εκείνο το λευκό παλτό με τη ροζ γούνα στο γιακά;

Έλενα: *(με μειδίαμα)* Αυτό που αγόρασε στα γενέθλια της όταν έκλεισε τα πενήντα;

Κατερίνα: Αυτό. Το επιδείκνυε, το ίδιο έκανε και με μας.

Έλενα: Ήμασταν οι κόρες της και καμάρωνε.

Κατερίνα: Τότε γιατί δεν της μίλησες;

Έλενα: Τη σεβόμουν.

Κατερίνα: Δεν τη σεβόσουν, την φοβόσουν.

Έλενα: Δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα άνοιγα τέτοια κουβέντα μαζί της.

Κατερίνα: Αν ήξερες ότι σ' αγαπάει όπως ακριβώς είσαι θα της το 'λεγες;

Έλενα: Μπορεί…

Κατερίνα: Δε θα χρειαζόταν, θα το 'χε καταλάβει. Θα αγκάλιαζε τις αδυναμίες μας και θα μας στήριζε, έτσι κάνουν οι περισσότερες μανάδες.

Η Έλενα πάει στο παράθυρο τραβάει την κουρτίνα και κοιτάζει έξω.

Κατερίνα: Άσε πια αυτό το παράθυρο.

Έλενα: Ίσως έχεις δίκιο. Ίσως να είχε μπει σε άλλη τροχιά η ζωή μας. Τι σημασία έχει τώρα πια;

Κατερίνα: Πώς δεν έχει. Αν νιώθαμε ασφάλεια δεν θα κρυβόμασταν εγώ στο Παρίσι και συ στο καβούκι σου.

Έλενα: Τώρα δεν αλλάζει.

Κατερίνα: Μόλις άλλαξε. Τώρα είμαστε ελεύθερες. Πρώτη φορά.

Έλενα: Είμαστε;

Κατερίνα: Το αισθάνομαι ήδη, εσύ, δεν το νιώθεις;

Έλενα: Όχι.

Κατερίνα: Θα το δεις και συ σιγά σιγά. Αξίζει να το γιορτάσουμε.

Έλενα: Σταμάτα! Με την αποθήκη τι θα κάνεις;

Κατερίνα: Δεν ξέρω, θα το σκεφτώ.

Έλενα: Να πάμε να τη δεις, είναι σε καλό σημείο.

Κατερίνα: Τι δεν καταλαβαίνεις;

Έλενα: Αν τη δεις μπορεί ν' αλλάξεις γνώμη.

Κατερίνα: Δεν τη θέλω και μόνο που το σκέφτομαι… *(αναριγεί)*

Έλενα: Θα μπορούσες να την εκμεταλλευτείς.

Κατερίνα: Δηλαδή;

Έλενα: Ξέρω 'γω...

Κατερίνα: Να τη νοικιάσω;

Έλενα: Ακόμα κι αυτό.

Κατερίνα: Ποτέ δεν θα έβλεπα τον εαυτό μου ως εισοδηματία.

Έλενα: Κάνε κάτι εναλλακτικό.

Κατερίνα: Χμ... Τώρα που το λες… ίσως…

Έλενα:. Μπορείς να αξιοποιήσεις τον χώρο με χίλιους δυο τρόπους.

Κατερίνα: Πώς θα σου φαινόταν η ιδέα να γίνει ένας πολυχώρος για άστεγους και να παραχωρηθεί στον Δήμο;

Έλενα: Πολυχώρος για άστεγους;

Κατερίνα: Ναι. Ένας χώρος ζεστός για ανθρώπους που έχουν πραγματική ανάγκη. Να απασχολούνται δημιουργικά, να ψυχαγωγούνται, να ξεχνιούνται κάποιες ώρες.

Έλενα: Είναι πολύ τρυφερή η σκέψη σου.

Κατερίνα: Μπορώ να φέρω σχέδια και φωτογραφίες από αντίστοιχα κέντρα στο Παρίσι και να δημιουργηθεί πάνω σε αυτά τα πρότυπα.

Έλενα: Μ' αρέσει, όμως θα 'χει πολύ τρέξιμο.

Κατερίνα: Δεν με πειράζει.

Έλενα: Θα βοηθήσω όπως μπορώ κι όταν με το καλό ολοκληρωθεί, θα τους επισκέπτομαι και θα τους εξετάζω.

Κατερίνα: *(σηκώνεται την αγκαλιάζει)* Αχ! μπράβο αδερφούλα. Να 'ξερες πόσο χαίρομαι. Πρώτη φορά θα κάνουμε κάτι μαζί.

Έλενα: Καλέ, δες! Άστραψε η μούρη της !

Κατερίνα: Αλήθεια; Φαίνεται;

Έλενα: Μωρέ μέχρι τα μάτια σου γελάνε.

Κατερίνα: Η ιδέα με εξιτάρει.

Έλενα: Και φαντάσου όταν υλοποιηθεί…

Μικρή παύση

Κατερίνα: Να σου πω κάτι; Μπάφιασα εδώ μέσα.

Έλενα: Κι εγώ. Κι εγώ.

Κατερίνα: *(πετάγεται πάνω όλο έξαψη)* Το βρήκα. Σήκω.

Έλενα: Ωχ!

Κατερίνα: Έλα. Σήκω.

Έλενα: Τι σου 'ρθε πάλι;

Κατερίνα: Θα πάμε στο Λούνα Παρκ.

Έλενα: Στο Λούνα Παρκ; Μουρλάθηκες;

Κατερίνα: Πόσο καιρό έχεις να αισθανθείς ίλιγγο;

Έλενα: Δε μου χρειάζεται.

Κατερίνα: Κι όμως, αν αφεθείς λίγο στη δίνη του…

Έλενα: Ανησυχώ.

Κατερίνα: Για ποιο πράγμα;

Έλενα: Για την πνευματική σου διαύγεια.

Κατερίνα: Είμαι μια χαρά.

Έλενα: Αμ δεν το βλέπω;

Κατερίνα: Θυμάσαι που ανεβαίναμε στο τρενάκι του τρόμου…κρατούσαμε σφιχτά η μια το χέρι της άλλης, προσπαθούσαμε στις κατηφόρες να μην κλείνουμε τα μάτια, νιώθαμε το στομάχι μας να ξεκολλάει, ανοίγαμε το στόμα να πάρουμε ανάσα και βγάζαμε κάτι ανάμεσα σε ουρλιαχτά τρόμου και

κραυγές χαράς. Και μετά, θυμάσαι πως νιώθαμε μετά; Δυνατές. Νικήτριες. Τα είχαμε καταφέρει. Το θυμάσαι;

Έλενα: Ήμασταν πιτσιρίκες.

Κατερίνα: Ωραία λοιπόν. Ήρθε η ώρα να το ξαναζήσουμε.

Έλενα: Δυο σαραντάρες στο Roller Coaster … θα γελάσει ο κάθε πικραμένος.

Κατερίνα: Θα είναι μια **Άσκηση Θάρρους.** Μια αναμέτρηση με το φόβο. Η ευκαιρία μας να βγούμε ξανά νικήτριες.

Έλενα: Ναι, για άλλη μια φορά.

Κατερίνα: Τι λες λοιπόν; Πάμε;

Έλενα: (γελώντας)Για Άσκηση Θάρρους;

Κατερίνα: Για άσκηση θάρρους.

Έλενα: Εμείς οι δυο;

Κατερίνα: Εμείς οι δυο. Όπως παλιά.

Έλενα: Ε ναι μωρέ. Πάμε!

ΑΥΛΑΙΑ